

жаше за раздаване хранитѣ; и тѣй, котелтъ бѣ зарадѣ тѣхъ, както прѣпорецтъ — на христѣнскитѣ войскари. По сжщата причина и първитѣ имѣ чиновници бѣхъ Ашчи-Башитѣ (първий готвачъ,) и Сака-Башитѣ (първий водоносачъ). Намѣсто украшеніе войскарската шубара имаше една дървена лажжица. Тѣзъ странни обичаи траяхъ до когато трая и еничерското войскарство.

Прѣзъ много години нѣй ще намѣрваме това войнишко тѣло да окружава султанытѣ съ неустрашимостта си и побѣдоносната си храбрость.

Щомъ войската пріе тѣзъ нови подкрѣпяванія, Орханъ са узова подѣ стѣнитѣ на Никея, най-яката твърдыня на Византійското Царство въ Мала-Азія. Императоръ Андроникъ са ядоса отъ тѣзъ смѣла постѣпка, и дойде лично да са бие, като прѣдводител на войскитѣ си; но быде разбитъ и са нарани два пѣти, при Мраморно-Море.

Никея, на която Орханъ бѣше прѣвзелъ само прѣдградіята, са прѣдаде сама на побѣдителя, който постѣпи милостиво съ побѣденитѣ си. Но фанатичеството и исканіята на едновѣрцитѣ му го тласнахъ къмъ нѣкои деспотически работи, недостойни за Османова сынъ (1331—730).

Аля'единъ, мудрыйтъ законодатель, умрѣ малко врѣме слѣдъ прѣвземаньето на Никея. Орханъ го оплака съ горчивы сълзы, и постави сына си Сюлеймана на везирското мѣсто. Но, Сюлейманъ, повечъ воинственъ отколкото учрѣдитель (организаторъ), стараше са повечъ какъ да распро- страни Държавата, отъ колкото какъ да я уреди.

Слѣдъ многогодишны завоеванія, Султантъ усѣти нужда за спокойствіе. За туй, той употреби много години да насели, обработи и обогати Бруса и по-главнитѣ си градове. Вътрѣшната търговія взе голѣмо усъвършенетвоуване. Многобройны керваны отъ всички точки на Азія захождахъ да размѣняватъ произведеніята си. Падишахътъ насърчаше дору и най-долнитѣ занаети, и слушаше съ уваженіе съвѣтитѣ на разумнитѣ мѣжѣе.